

Gamla

Hur väl jä minns se'n mange år
tebaka
vid dagens gärning och vid nat-
tens vaka,
da jag sökt drag från kära gång-
na samla,
e gammal jänste hemme, gamle
Gamla !

Hon va te åra, när hon kom te
huse,
och dög ej sköte fänaden i fjuse,
men go och gla som själve sam-
vetsfriden
hon vart en kär fameljevän med
tiden.

Da brasa sprakade på spiselhäl-
len,
hon kardade och spann mest hele
kvällen
och talte för oss barn om sene
öden,
hölls te exempel ho vart frälst
från döden.

”Jä kom frå Segerförs på vin-
tern va dä,
och sköv e skäppe rôgmjöl, som
jä hade
på tjalken min på isen, itnô anne,
och knalle över sjön mot perse-
lanne

Jä vart försena och dä drog mot
natten,
nôr isen sprack, jä låg i öpe
vatten,
min tjalken sack, men käringa
helt i säcken,
som flöt och frälste mä frå dôn
när näcken.

Jä skrek förstås, för dä va kallt
i bade
och da en timme gått, se jamme
va dä
som nävane frös fast vô säcke-
väven,
och jä vart sur och kall och även
däven.

Men Per på Löcka gjorde slag i
saka
han kom te slut och drog mä
opp ur vaka.
Se'n dess ä mene hänner riktigt
fine:
av frost och vatten gjorde gre-
deline.”

Så slöt den gamla denna sin his-
toria
och drack sett kaffe, gärna med
cikoria.
Av denna dryck väl koppar tjo-
get nära
hon kunde riskfritt dagligen för-
tära

Du gamle vän, din kunskap var
ej möcken,
och du var klen i dene räkne-
stöcken,
men lätt du likväl kunde räkna
ut'et:
ju mera gött du gav, dess mer
du feck te slutet.

Du spridde gläje mä dett goe
hjärte
i möcke högre grad än jä är
karl te,
trots att du var e fattig käring
bare,
som varit mä om både nö och
fare.

När dä känns lett att leve vesse
ganger
och jä har löst te sjonge sörge-
sanger,
och stackars tanken vill i tvivel
famla,
da skäms jä riktigt inför gamle
Gamla.

K a r l R i c k. A n d r é